SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 286/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť S. T., zastúpenej AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, konajúca prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Klaudie Azariovej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 Co 43/2013 z 31. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť S. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. marca 2014 doručená sťažnosť S. T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, konajúca prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. Klaudie Azariovej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 43/2013 z 31. októbra 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou konania o zvýšenie výživného vedeného Okresným súdom Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 46/2011 v procesnom postavení navrhovateľky.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„Okresný súd Košice II rozsudkom zo dňa 09. 01. 2012 sp. zn.: 16 C 46/2011 vyhovel návrhu sťažovateľky a zmenil rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn.: 43 C 10/2005 vo výroku o výživnom tak, že uložil odporcovi povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 660 € mesačne od 01. 04. 2011 do budúcna. Zároveň rozhodol, že zmeškané výživné za dobu od 01. 04. 2011 do 31. 01. 2012 vo výške 6 600 € povoľuje odporcovi splácať v pravidelných mesačných splátkach po 340 € popri bežnom výživnom a rozhodol aj o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd v reakcii na odvolanie odporcu Rozsudkom zo dňa 26. 09. 2012 sp. zn.: 8 CoP 74/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch o zvýšení výživného a o trovách prvostupňového konania. Z dôvodu chybného výpočtu zmeškaného výživného, odvolací súd vo výroku o zmeškanom (dlžnom) výživnom a spôsobe jeho zaplatenia prvostupňový rozsudok zmenil tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni zmeškané výživné vo výške 3 280,70 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Taktiež rozhodol o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd ako dovolací súd predmetný rozsudok Krajského súdu v Košiciach v zmeňujúcom výroku uznesením zo dňa 10. 04. 2013 sp. zn.: 6 Cdo 467/2012 zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti dovolanie zamietol.

Dňa 16. 01. 2014 nám, ako právnym zástupcom sťažovateľky bol doručený Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 8 Co/43/2013 zo dňa 31. 10. 2013, na základe ktorého Krajský súd v Košiciach, ako odvolací súd rozhodol, že mení rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o dlžnom výživnom tak, že dlžné výživné vo výške 3 280 € za obdobie od 01. 04. 2011 do 31. 01. 2012 povoľuje odporcovi splácať sťažovateľke v mesačných splátkach po 340,- € spolu s bežným výživným až do zaplatenia, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok. Zároveň odvolací súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania. Podľa poučenia Rozsudku Krajského súdu, proti predmetnému rozhodnutiu nebolo možné podať odvolanie.“

Podľa názoru sťažovateľky *„Z uvedeného jasne vyplýva, že sťažovateľka dosiahla v dovolacom konaní úspech, a neúspech mala len v nepatrnej časti (ak aj vôbec možno v danom prípade hovoriť o neúspechu, keďže možnosť platenia zmeškaného výživného pre odporcu nebola pre sťažovateľku sporným nárokom, ktorý by v konaní popierala).*

Pri rozhodovaní mal odvolací súd aplikovať ustanovenie § 142 ods. 3 OSP, podľa ktorého: Aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej hodnoty advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Napriek uvedenému, odvolací súd skonštatoval, že úspech sťažovateľky bol len v nepatrnej časti a na predmetný skutkový stav aplikoval ustanovenie § 142 ods. 2 OSP, v zmysle ktorého: ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Z dôvodov vyššie špecifikovaných vyplýva, že odvolací súd nesprávne uviedol, keď vyslovil, že úspech sťažovateľky vo veci bol len v nepatrnej časti. V nadväznosti na to, súd nesprávne aplikoval na predmetný skutkový stav ustanovenie § 142 ods. 2 OSP...“.

Sťažovateľka ďalej namieta, že *„Odvolací súd vo svojom rozsudku, v ktorom rozhodoval aj o náhrade trov dovolacieho konania vyslovil, že proti predmetnému rozsudku nie je prípustné odvolanie. Máme za to, že nemožnosťou odvolania voči rozhodnutiu o náhrade trov konania došlo k porušeniu základnej zásady dvojinštančnosti konania, čím*

s ohľadom na nesprávnosť predmetného rozhodnutia došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 8 Co/43/2013 bolo porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 8 Co/43/2013 zo dňa 31. 10. 2013 v časti, v ktorej rozhodol o náhrade trov dovolacieho konania zrušuje a vracia vec na ďalšie konania.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 340,09 € do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Argumentácia, ktorou sťažovateľka odôvodňuje svoje tvrdenie, že napadnutým výrokom rozsudku krajského súdu o náhrade trov dovolacieho konania došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru, je založená na námietke, podľa ktorej rozhodnutie krajského súdu o trovách dovolacieho konania *„nemá oporu v skutkových zisteniach súdu, aplikácia ustanovenia § 142 ods. 2 OSP je nesprávna a z toho dôvodu je predmetné rozhodnutie arbitrárne“*.

Rozhodovanie o náhrade trov konania je podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nepochybne súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom, podľa názoru ústavného súdu porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05, IV. ÚS 248/08).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktoré smerujú proti rozhodnutiam všeobecných súdov v častiach, ktoré sa týkajú problematiky (náhrady) trov konania, t. j. problematiky, ktorá má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, však postupuje nanajvýš zdržanlivo a k prípadnému zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchyľuje iba výnimočne, a to najmä vtedy keď zistí, že došlo k zásahu do základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie) zvlášť extrémnym spôsobom, alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ústavný súd ďalej vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ani preskúmavať, či v konaní bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných

súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V súlade s čl. 51 ods. 1 ústavy sa základného práva na súdnu ochranu a v jeho rámci aj práva na náhradu trov súdneho konania možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie, t. j. v danom prípade Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“).

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

V relevantnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu sa okrem iného uvádza: *„Najvyšší súd SR ako súd dovolací preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 veta za bodkočiarkou O. s. p.) a dospel k záveru, že dovolanie je čiastočne dôvodné. Konštatoval, že ak odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zvýšil rozsah vyživovacej povinnosti odporcu, len nesprávne vyčíslil dlžné výživné v neprospech odporcu, bol oprávnený zmeniť prvostupňový rozsudok v časti výšky dlžného výživného, znížením jeho rozsahu. S prihliadnutím na ním ustálenú výšku dlžného výživného však nebol oprávnený zmeniť ho aj v časti týkajúcej sa povolenia odporcovi zaplatiť dlžnú sumu v splátkach, pretože tým zjavne v rozpore so zásadou zákazu reformatio in peius zhoršil postavenie odporcu a naopak zlepšil postavenie navrhovateľky, hoci tá odvolanie nepodala. Odporca sa rozsudkom odvolacieho súdu, pokiaľ ide o možnosť splnenia splátok dostal do horšej pozície, než v ktorej by bol, ak by odvolanie nepodal. Z uvedených dôvodov rozsudok odvolacieho súdu v zmeňujúcom výroku o dlžnom výživnom a o spôsobe jeho zaplatenia, ako aj súvisiacom výroku o trovách odvolacieho konania zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Súčasne konštatoval, že dovolanie žalovaného nebolo prípustné a ani dôvodné v časti, ktoré smerovalo k potvrdzujúcemu výroku prvostupňového súdu. Dospel k záveru, že v tejto časti nebolo konanie pred odvolacím súdom postihnuté vadou*

spočívajúcom v odňatí možnosti odporcovi konať pred súdom. Za neodôvodnenú považoval námietku žalovaného o odňatí tejto možnosti tým, že mu neboli doručené vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu. Vychádzajúc z ust. § 209a, ktorý ukladá súdu prvého stupňa povinnosť doručiť ostatným účastníkom odvolanie s výzvou na možnosť sa k nemu vyjadriť, neukladá však povinnosť doručiť ostatným účastníkom aj prípadné vyjadrenie k odvolaniu. V danom prípade vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu bolo v podstate len konštatovaním správnosti rozsudku súdu prvého stupňa, jeho skutkových a právnych záverov k odvolacím námietkam a nemalo zásadný vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací súd súčasne konštatoval, že za opodstatnenú nebolo možné považovať ani dovolaciu námietku odporcu odňatím možnosti konať pred odvolacím súdom tým, že odvolanie bolo prejednané bez nariadenia pojednávania. V tejto súvislostí poukázal na ust. § 214 ods. 2 O. s. p. v znení platnom v čase rozhodovania, kedy súd môže o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania, ak nejde o niektorý z prípadov uvedených v ods. 1 tohto ustanovenia, t. j., ak nejde o prípad, kedy je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (táto okolnosť závisí od úvahy odvolacieho súdu), alebo ide o konanie o veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V závere dovolací súd vyjadril názor, že rozsudok odvolacieho súdu spojený s rozsudkom súdu prvého stupňa spĺňa v potvrdzujúcom výroku aj požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky a námietky týkajúce sa jednak procesného postupu súdu a jednak skutkového a právneho posúdenia veci v tejto časti. So zreteľom na uvedené, dovolací súd dovolanie odporcu vo zvyšku ako neprípustné odmietol. Z dôvodu čiastočného zrušenia rozsudku odvolacieho súdu, vrátil vec na ďalšie konanie s tým, že odvolací súd opätovne rozhodne o trovách odvolacieho konania, vrátane trov dovolacieho konania.

Vychádzajúc z právneho názoru vysloveného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, odvolací súd opätovne konal s tým, že predmetom odvolacieho konania zostal výrok, ktorý bol dovolacím súdom zrušený, to je výrok o dlžnom výživnom a spôsobe jeho zaplatenia a náhrady trov odvolacieho a dovolacieho konania.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý výrok o dlžnom výživnom a spôsobe jeho zaplatenia v časti rozsahu dlžného výživného zmenil.

Podľa § 220 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú podmienky na jeho potvrdenia (§ 219) ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1). Dlžné výživné týkajúce sa jeho rozsahu za obdobie od 1. 4. 2011 do 31. 1. 2012 zmenil po nepochybnom zistení, že odporca na výživu navrhovateľky za uvedené obdobie prispieval po 331,90 € mesačne, v dôsledku čoho vzniklo dlžné výživné 3.280,70 € ako rozdiel medzi určeným výživným 331,90 € a zvýšeným výživným na 660,- € za deväť mesiacov. Preto súd prvého stupňa nesprávne vypočítal dlžné výživné 6.600,- €, do ktorého nezapočítal mesačné výživné 331,90 €, ktoré už bolo právoplatne určené a ktoré si odporca plnil a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Vychádzajúc z usmernenia Najvyššieho súdu SR, ktorý zrušil napadnutý výrok o dlžnom výživnom v časti spôsobu zaplatenia, odvolací súd rozhodol tak, že odporcovi povolil splácať navrhovateľke dlžné výživné v mesačných splátkach po 340,- € spolu s bežným výživným až do zaplatenia, počnúc dňom právoplatnosti rozsudku pod hrozbou straty výhody splátok. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p., tak že úspešnej navrhovateľke priznal náhradu trov odvolacieho konania 866,82 € za dva úkony právnej služby za písomné podanie vo veci samej doručené súdu 15. 2. 2012 (433,41 €) a za písomné podanie vo veci samej z 28. 3. 2012 (403,40 €), ktoré zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke na účet jej právnej zástupkyne podľa § 149 ods. 1 O. s. p. do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu sa k výroku o náhrade trov dovolacieho konania uvádza: *„O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa ust. § 142 ods.2, kedy ak mal účastník vo veci úspech len čiastočne, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Odvolací sú podľa uvedeného ustanovenia vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo a tým nevyhovel návrhu navrhovateľky, ktorá žiadala náhradu trov dovolacieho konania vo výške 2.167,22 s odôvodnením, že úspech navrhovateľky vo veci bol len v nepatrnej časti, keďže dovolací súd svojim rozhodnutím zrušil len výrok odvolacieho súdu, v ktorom tento zaviazal odporcu na zaplatenie dlžného výživného do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd dodáva, že kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje tak u navrhovateľa, ako aj u odporcu. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy*

urobený vo veci samej. Čím viac súd vyhovel žalobnému petitu, tým je väčšia miera úspechu u navrhovateľa a naopak, čím je väčší rozsah, v ktorom súd žalobu zamietol, tým je väčšia miera úspechu u odporcu. Podľa miery úspechu môže súd o náhrade trov konania rozhodnúť tak, že prizná náhradu všetkých trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva tomu účastníkovi, ktorý má vo veci plný úspech proti účastníkov, ktorý vo veci úspech nemal (§ 142 ods. 1) alebo náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo, ak má účastník vo veci úspech len čiastočne (§ 142 ods. 2). V prípade, že pomer úspechu a neúspechu účastníkov približne rovnaký (50-tný) alebo blízky k tomuto pomeru, môže súd rozhodnúť o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Aplikáciu predmetného ustanovenia zákon nijako neobmedzuje, preto je možné ho použiť v každom konaní bez ohľadu na to, čo je jeho predmetom. Odvolací súd vychádzajúc z uvedeného ustanovenia § 142 ods. 2 a výsledku dovolacieho konania, dospel k záveru, že aplikácia tohto ustanovenia v tomto prípade je dôvodná, preto rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že krajský súd požadovaným spôsobom zohľadnil výsledky dovolacieho konania a aplikoval na ne príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, pričom jeho skutkové a právne závery sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Napadnutý rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej podlieha ústavnému prieskumu (výrok týkajúci sa trov dovolacieho konania), nie je arbitrárny ani zjavne neodôvodnený a v konečnom dôsledku nemôže viesť k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v odôvodnení predmetného rozsudku riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré pre jeho rozhodnutie boli z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2014